

יורי

טלביה

"שכונה נפלאה בכל קנה מידה. זו שכונה ששומרת על איזון באוכלוסייה. אמנם יש יותר מדוי דירות שכורות, אבל יש חילונים ורתיים ואנשים מהר"ל ואנשים מאכן וסטודנטים. זו מציאות צבעונית. מה שאני הכי אוהבת הם הרחובות הרחבים, הפארקים, העצים, הניקיון והקרבה לכל המקומות החשובים בעיר."

ירושלים

"אני אוהבת מאוד את העיר הזאת. היא מיוחדת במינה בעולם, קסומה ומלאה יופי. בכל פעם מגלים בה משהו חדש. מאז הגעתי לעיר העצים גדלו, ובמיוחד במרכז העיר יש ירוק שממש מוכר את האבן ואת ההיסטוריה. הייתי רוצה שהיא תהיה טיפה יותר נקייה במקומות מסוימים. היא נקייה רק ברחביה ובטלביה, אני מתפלאת למה הניקיון הזה לא יכול להגיע גם לגילה, לקטמונים ולשאר השכונות. גרתי כאן מ'73 עד לפני תשע שנים. עובנו למושב ולא מזמן חזרנו. החורה הייתה ממש כמו חורה לאהבה ראשונה. גיליתי מחדש את העיר העתיקה ואני ובעלי מטיילים שם כל שבוע. זה כמו מגנט שמוך אותי לטייל בסמטאות. בתשע השנים שלא גרנו פה עדיין עברתי פה, אבל זה משהו אחר לגמרי לגור בעיר. יש איוושי' הי אינטימיות עם העיר כשגרים בה. היום אני רואה שיש הרבה צעירים שגרים במרכז העיר ואני מרגישה שיש איוושה יד מכוונת שמנסה להחיות את העיר, אבל לא כהעתק של תל אביב."

ניר ברקת

"אני אוהבת אותו, כי קודם כול יש לו תכנית. יותר מדוי דברים נעשו בעיר הזאת בלי תכנית, אבל ממילא העיר הזאת חוקה יותר מכולן. זה שיש לו איוושה חזון זה דבר חשוב. אני מרגישה שהוא משתדל מאד ומתפללת כדי לתת לו אנרגיה ותבונה להמשיך להבין מה מיוחד בירוש' לים, למשל פסטיבל הבתים ופסטיבל האור בעיר העתיקה. הוא גם לא מתקפל, למשל בהפגנות החרדים נגד החניון. גם במזרח העיר הוא פועל נכון לטעמי. אנחנו רוצים שזו תהיה עיר דמוקרטית שכל אחד יכול לגור בה במערב העיר, או למה לעשות את זה רק לצד אחד? או שאנחנו רוצים הפרדה טוטלית מהערבים, פתרון שלדעתי הוא רע ומשעמם מאוד, או שאומרים שיש אזורים שיש בהם יותר ניליות."

דת

"יש צדדים יפים מאוד בחברה הרתית ואפילו החרדית, הבעיה מתחילה כאשר חושבים שזו הדרך היחידה. כשהגעי' תי לעיר היו פחות מקומות פתוחים בשבת, פחות מסעדות לא כשרות והעיר הייתה פחות חילונית, אבל הייתה יותר סובלנות. החרדים היו אחרים. אולי הם מרגישים מאוימים עכשוו בגלל המצב. אני לא פוחדת מהם ואני אוהבת שהם בתוכנו. כמו שאני אוהבת לגור בירושלים ולא בתל אביב בגלל הקרבה לערבים, אני אוהבת גם את הגוון החרדי. אבל יש בעיה של מיליטנטיות, לא רק אצל הערבים אלא בכל מגזר. אולי הפתרון לבעיה הוא נישואי תערובת. אני לא יודעת כמה זה ריאלי, אבל זו תשובה של אמנית. בכל מקרה, ירושלים זו עיר גדולה ואם החרדים בוחרים לחיות

פה, הם חייבים להתפשר."

קול באישה ערוזה

"על פי מסכת עבודה זרה, תיאטרון הוא דבר אסור. אפשר להסביר את זה כי בתיאטרון היו בעבר דברים אכזריים, אבל גם כי חכמינו הבינו את הכוח של התיאטרון, שבעצם קיומו מאתגר את אלוהים. התיאטרון אומר לאלוהים, 'העולם שבראת לא מספיק'. אני והברותיי בנינו תיאטרון שמדברים בו עם מקורות יהודיים דרך קול האישה. לא עשינו את זה כסוגה להכעיס, אלא כי אנחנו נשים שחיות בישראל במאה העשרים ואחת, וזה מה שמעניין אותנו. התקופה שמהחזון שלפני השואה ועד אחרי הקמת מדינת ישראל היא אחת התקופות הכי מעניינות ומורכבות בהיסטוריה של העמים, כמעט בלתי אפשרי לא להתייחס לכך. אם זכיתי לחיות בתקופה הזאת, או אני זכיתי לדבר על מה שקורה סביבי. אני חושבת שהאינטגרציה וההבנה למה שקרה וקורה לנו יגיעו רק בעוד כמה מאות שנים, כי אנחנו באמת לא יכולים להכיל את זה שלקחו שישה מיליון מהעם שלנו. בכל מקרה, בהיסטוריה שלנו

היא נולדה בפריז, גדלה באוסטרליה וגרה ברחביה * מלחמת יום הכיפורים תפסה אותה באמצע ירח הדבש, וקשרה את גורלה בגורל הארץ * היא אוהבת את ירושלים, ומאמינה שהפרדה טוטלית מהערבים הוא פתרון רע ומשעמם * 1,109 מילים עם שחקנית התיאטרון גבריאלה לב, נשואה + 3, שמאמינה שהתיאטרון אומר לאלוהים כי העולם שברא אינו מספיק

שזכיתי להקים משהו שגדל מעבר למי שאני. הקבוצה התרחבה מאוד עם השנים, וכוללת כיום הרבה אמנים ופעילויות."

"ליקוי"

"מחזה שהקבוצה תעלה בקיץ הקרוב. זו פעם ראשונה שלא לקחנו חומר לא מהמקורות או מההיסטוריה, ולא חומר כתוב שיצרנו אנחנו, אלא מחזה של מחזאית אמריקאית בשם ג'ואי אוטס. זהו סיפור על אמה ובת ועל הקשר ביניהן. המחזה שואל מה עושה אותי למי שאני, תוך בחינת היחסים שלי כאדם עם המשפחה, הקהילה והיקום. כל השאלות האלה נבחנות במחזה דרך עיניו של הנשים האלה בהמון חומרו וצבעוניות. הבמאית היא איילת סטולר ויואב מיכאלי תרגם. השחקנים הראשיים לצדו הם צאלה מיכאלי, נורית אטיאס וצבי טל."

מלחמת יום הכיפורים

"הגעתי עם בעלי להתחתן פה ב'72. היינו אנשים צעירים וחשבנו שאולי נמשיך אחר כך לאנ"גליה, לחיות שם. זו לא ממש הייתה עלייה. המלחמה פרצה זמן לא רב אחרי החתונה, כשהיינו בירה הרבש. אני חושבת שהמל"חמה הזאת הייתה אחת הסיבות שנשארו פה. היא קשרה אותנו לגורל של המדינה והאנשים פה."

אוסטרליה

"ארץ גדולה שבהתחלה התגעגעתי אליה מאוד. הייתי קמה משינה ולא בטוחה אם אני פה או בסידני. אוסטרליה נתנה לי חנוך גדלתי בתוך הקהילה היהודית, שכמעט כולם בה היו פליטים מהשואה שניסו לכנות את החיים שלהם מחדש. כולם היו מושפעים מהפראיות של הארץ הזאת, עם הירוק של הטבע והכחול של הים בכל מקום."

בית מזי"א לתיאטרון

"זה הבית שלנו, קבוצת התיאטרון הירושלמי, ושל עוד שתי קבוצות תיאטרון אחרות. אני לא חושבת שיש תיאטרון כזה בארץ, ומעט מאוד בעולם. זה בית שעבר המון פונקציות. אפילו שהוא ישן, הוא מקבל איוושה גמישות בתוך האבנים. זה היה בית, בית ספר, בית הוליים, קליניקה ועוד. גם המיקום שלו - הוא נמצא בעיר, אבל בקצה מחנה יהודה - הוא המקום הכי טוב בירושלים. אבי נגלי הארכיטקט השקיע בשחזור המון אהבה והבין מה זה תיאטרון - לא מקום פסיבי שאנשים באים אליו רק כדי לראות, אלא מקום שאנשים מגיעים אליו משום שהם מתגעגעים למשהו אמיתי שהתרחש בעבר. גם ראש העירייה הבין שיש שם משהו אחר. אני משתוקקת לראות את המקום מלא בצעירים, וכבר היום זה מתחיל לקרות."

גבריאלה לב

"אני ממש מודה שיש לי את האפשרות לעשות משהו שאני אוהבת, ולעבוד עם עוד אמנים. אני מודה לכל האנשים שעזרו לי להגיע בדרך לאן שהגעתי. שום דבר לא עשיתי לבד."

תמיד היה השילוב של יצירה והרס. גם בתקופת חור"בן בית שני הייתה יצירת המשנה ויצירת היהדות כמו שאנחנו מכירים כיום. אני מרגישה שמה שאנחנו עושים בתיאטרון זה חלק מהתהליך שעובר על העם שלנו, חלק מהחורה לארץ ישראל ובניית המדינה. זהו תהליך שיש לו היבטים חברתיים, פסיכולוגיים, סוציולוגיים וכלכליים. התיאטרון שלנו הוא חלק מהתנועה הזאת, וזה נתן לעבודות שלנו נופך ייחודי."

תל אביב

"אני אוהבת את תל אביב. זו עיר חיה ואני אוהבת מאוד את האנשים שם ואת הצבעוניות. אני מקווה שתל אביב תמשיך להיות תל אביב וירושלים תמשיך להיות ירושלים."

קבוצת התיאטרון הירושלמי

"זה חלק ממני. התחלנו כארבע נשים שרצו להקור דרך התיאטרון את המיתוסים שלנו כעם באור של המאה העשירי והמאה העשרים ואחת. ביקשנו לדבר עם המקורות בשפת התיאטרון דרך עיניה של האישה. אני מכרבת על